

Donna Ashcroft

Als het elke dag kerst was

1

Vier gemiste oproepen

Meg Scott stopte haar mobieltje terug in haar zak en bracht een van haar favoriete filosofieën in praktijk: als je iets niet wilt zien, horen of ruiken, bestaat het niet. Bovendien kon ze wel raden waarom haar vader haar belde, en ze had zichzelf beloofd zich niet te laten vermurwen.

‘Dus blijft er nog een laatste optie over.’ Morag Dooley knalde met een klap een zoutvaatje in de vorm van een rendier op een tafel in Megs café, alsof ze een rechter was die met een hamer sloeg. Wat nog eens aan dat beeld bijdroeg, waren de zwarte cape die ze droeg, die tot aan haar kin was opgetrokken, en een massa grijze krullen. Meg keek de kleine ruimte rond, in een hoek achter in haar kerstwinkel, die het hele jaar open was. De avond ervoor had ze nog wat extra feestversiering opgehangen, want het was half november: een kerstboom, flakkerende witte ijspegellichtjes, groene en rode tafelkleden en op de tafels fonkelende sneeuwpoppen, wat haar een warm, behaaglijk gevoel gaf. De toonbank in de hoek van de ruimte, met daarachter Cora Dougall, Megs assistente en superbarista, was rondom versierd met kerstslingers, en erbovenop stond wat er nog over was van de geslonken voorraad kerstcakejes, koekjes en sandwiches van het café. De rest was verorberd door een stuk of twintig dorpsbewoners van Lockton, die hutjemutje rond de zes tafels in het kleine vertrek zaten. ‘Ik stel voor om dit jaar de reparatie van het dak van het dorpshuis als kerstbelofte uit te roepen,’ verklaarde Morag met opnieuw een triomfantelijke klap met het zoutvat. ‘Iedereen akkoord?’

‘Het dak is absoluut een prioriteit,’ gromde Fergus McKenzie. Hij was een knappe man van achter in de zestig, met een zilvergrijze baard en donkergrijze ogen. Hij trok een grimas naar zijn koffie, nadat Morag hem eerder had verboden er een scheut whisky in te doen. ‘Sinds het dorpshuis dicht is, komt de jamclub elke donderdagavond in de Apple Cross Inn bij elkaar, en ze verstoren mijn alleen-tijd.’ Agnes Stuart, die naast Fergus zat, porde hem met twinkkelende groene ogen zachtjes in de ribben. Ruim vier maanden geleden waren ze gaan daten en Meg wist dat ze wel gewend was aan zijn chagrijnigheid.

‘Toen het dak begon te lekken hebben veel clubs hun activiteiten moeten staken, en er zijn heel wat evenementen afgezegd,’ zei Cora zachtjes. ‘We zouden daar komend voorjaar een doopfeest voor mijn pasgeboren kleinkinderen vieren omdat ons huis te klein is, en nu weet ik niet waar het wel kan.’

‘Tenzij het dak snel gemaakt wordt. Ik heb gehoord dat het gebouw misschien niet meer te redden is. Ze hebben het over vocht in de muren en scheuren in het plafond,’ zei Grant Stuart misnoeid, een schapenboer uit de buurt en Agnes’ zoon.

Er klonken verbaasde uitroepen uit het gezelschap op.

Morag knikte. ‘Dan zijn we het allemaal wel eens, denk ik.’ Ze wachtte niet op een reactie maar sloeg nogmaals met het zoutvat op de tafel.

Al honderden jaren deden de inwoners van Lockton, een dorpje diep weggestopt in de schilderachtige Schotse Hooglanden, in december een belofte om iets voor de gemeenschap te doen. Die belofte werd vervolgens met de hand op knisperend papier opgeschreven en opgehangen in de zeven meter hoge Nordmannspar op het dorpsplein, die uit een oeroude wensput groeide. Volgens de legende zou elke belofte die in de boom werd opgehangen vooruit worden geholpen door de geesten die naar verluidt in de omliggende bergen woonden. Of het nu door magie kwam of de pure vastberadenheid van de dorpsbewoners, maar elke belofte die het dorp in de afgelopen tweehonderd jaar had gedaan was waargemaakt. Gaandeweg waren de dorpelingen ook hun eigen persoonlijke beloften gaan ophangen, waardoor de traditie zich had uitgebreid.

‘Hoeveel geld is er nodig?’ vroeg Meg.

‘Davey kent iemand in Morridon die vijftienduizend rekent voor het dak,’ zei Morag, en Grant floot verschrikt.

‘En dat was nog een vriendenprijsje,’ zei Davey Becker, de eigenaar van de Apple Cross Inn. ‘Niet te geloven wat mensen durven vragen. Maar het aanbod is tot februari geldig, hij zegt dat het daarna nog veel meer werk is.’

‘We moeten ideeën bedenken om geld in te zamelen.’ Morag ging weer zitten, en toen niemand iets zei, keek ze de groep dreigend aan. ‘Iemand?’

Davina Magee, die op een boerderij een paar kilometer buiten Lockton woonde, schraapte haar keel. ‘Een cakesale?’ opperde ze en ze kleurde felroze toen Morag kreunde.

‘Ik weet niet of dat genoeg opbrengt. Bovendien hebben we dat vier jaar geleden ook al gedaan voor de aanleg van de kinderspeelplaats, weet je nog? Het hele dorp moest in het nieuwe jaar op dieet. Iemand anders?’

‘Een naaktkalender?’ stelde Matilda Tome met glinsterende ogen voor. Zo nu en dan werkte ze achter de bar in de Apple Cross Inn en ze ging prat op haar zandloperfiguur. Morag slaakte een geërgerde zucht en controleerde of de bovenste knoop van haar cape nog stevig dichtzat.

Davey lurkte aan zijn cappuccino en likte zijn lippen af. Hij was een pezige, atletische man van midden dertig met helderblauwe ogen. Net als Meg was Davey overgewaaid uit Londen, hij had een paar jaar geleden een succesvolle carrière als muziekproducer aan de wilgen gehangen en was naar het dorp verhuisd. Niemand wist waarom hij zijn leven zo abrupt had omgegooid, maar de evenementen die hij in zijn pub organiseerde waren legendarisch en van heinde en verre kwamen er klanten op af. ‘We zouden op kerstavond een pubconcert kunnen organiseren. Er zijn een paar bands die me nog iets verschuldigd zijn, en enkele hadden toch al beloofd om ooit een poosje naar Lockton te komen. En dan bedoel ik bands die massa’s mensen trekken, waarvoor we volgens mij minstens vijftig pond per kaartje kunnen vragen.’ Iedereen hapte naar adem. ‘Als we dan ook nog eten verkopen, komen we een heel eind.’

‘Ja, we kunnen feestcocktails en taart aanbieden.’ Agnes knikte opgewonden. Ze was achter in de zestig, een mooie vrouw met zilvergrijs haar, die Meg als haar eigen dochter had geadopteerd. Meg aanbad haar als een moeder, verbazingwekkend voor een jonge vrouw die er het grootste deel van het jaar alles aan deed om haar eigen familie uit de weg te gaan.

‘Ik ken iemand die een partytentzaak in Morridon heeft, die ons een zacht prijsje zal rekenen.’ Grant stak zijn duimen op naar de groep. ‘En ik heb op Buttermead Farm een paar kachels die we ’s winters gebruiken. Als we die allemaal achter in de pub zetten, steken we Glastonbury mooi naar de kroon.’

Meg klapte in haar handen. ‘Met sneeuw en glitter in plaats van modder? Dat klinkt perfect. Ik heb stapels spullen in de winkel waarmee we de boel kunnen versieren.’

‘In december komt er een vriend van me logeren.’ Davey keek peinzend. ‘Hij is handig en staat tot Kerstmis in de pub achter de bar. Hij wil misschien wel bij de opbouw en zo helpen.’

Morag krabde aan haar kin terwijl er een vaag glimlachje over haar ronde gezicht trok. ‘Met dit idee kunnen we iets. Cora, kun jij posters en kaartjes maken?’

Cora knikte. Voordat ze met pensioen ging, was ze schooljuf geweest en daarna in Megs café gaan werken, en ze kon toveren met gekleurd papier, viltstiften en een plakstift.

‘We kunnen de breiclub in Lockton vragen om wat instrumenten te breien, die kunnen we dan rondom het dorp ophangen, als reclame voor het concert.’ Agnes knikte naar Matilda, die knipoogde.

‘Dat is dan geregeld.’ Morag sloeg een laatste keer met het zoutvat op de tafel en Meg slaakte een zucht van opluchting toen dat niet aan diggelen ging. ‘Ik maak een lijst met wat er verder nog moet gebeuren. Jullie kunnen de komende paar dagen je eigen lijst bij het postkantoor ophalen. Cora, als je klaar bent met de tickets breng ze dan naar mij. Dan verspreid ik ze en zorg dat mensen zich kunnen aanmelden.’ Morag kennende zou het concert binnen een week uitverkocht zijn. ‘Meg, kun jij kaartjes in je winkel verkopen en ze op je website zetten? Ik weet dat het pas november is, maar kun jij ook de dorpsbelofte in de boom hangen?’

Meg knikte. Haar winkel verkocht doorzichtige kerstballen die perfect geschikt waren om een belofte in te stoppen. Bovendien wilde ze vanavond ook haar eigen kerstbelofte in de boom hangen en ze had al maatregelen genomen om te zorgen dat ze die kon nakomen. Alsof het haar gedachten kon lezen, begon Megs mobieltje weer te trillen.

‘Zijn we klaar?’ Fergus schoof plotseling zijn stoel naar achteren en stond op. ‘Want in de Apple Cross Inn staat een glas whisky met mijn naam erop.’

‘Letterlijk.’ Agnes lachte zachtjes. ‘Davey heeft van de destilleerderij net een lading van je nieuwe recept binnengekregen.’

‘Maar eerst moeten we bij Meg afrekenen.’ Morag keek Fergus streng aan.

‘Het is van het huis, hoor.’ Meg wuifde de pogingen van de dorpelingen om hun drankjes te betalen weg, kuste iedereen gedag en werkte hen het café en de winkel uit. Toen de laatste weg was, slaakte Meg een diepe zucht terwijl Cora het GESLOTEN-bord voor de deur hing.

‘Je bent eind december failliet als je je spullen op deze manier weggeeft,’ klaagde Cora.

‘Het gaat prima.’ Meg grinnikte. ‘De zaken gaan goed en ik kan het me veroorloven om een paar vrienden van me te eten te geven. Daar gaat het bij Kerstmis toch allemaal om?’

‘Niet als je het elke dag doet.’ Cora schudde haar hoofd.

Het was niet voor het eerst dat ze het hierover hadden en waarschijnlijk was het ook niet voor het laatst. Meg hield ervan om dingen weg te geven, ze genoot van het warme gevoel dat ze kreeg van een simpel vriendelijk gebaar, en er was helemaal niets – zelfs niet haar vroegere vriendjes of minnaars – wat daarbij in de buurt kwam. Ze leunde tegen de deur en keek de lege winkel rond. Het was een langwerpige ruimte, met aan het eind een kassa en daarachter een deur die naar haar appartement leidde. Langs de muren hingen schappen met allerlei kerstspullen, zoals kerstballen, kerstslingers, pakpapier en kerstjam, maar je kon er ook gidsen van de omgeving en whisky krijgen. In het midden stonden tafels volgepakt met fonkelende decoraties, minirendieren, sneeuwpoppen en allerlei popu-

laire geschenken. Buiten in het donker stond voor de winketalage, als een stel soldaten in het gelid, een rij houten kunstkerstbomen die ze binnenkort naar binnen zou halen. Ze had er vandaag al een paar verkocht, maar als het over een paar weken december werd, zou ze echte bomen gaan verkopen. Meg was dol op haar winkel, die ze was begonnen ter ere van haar jaarlijkse lievelingsfeestdagen, zodat ze die steeds opnieuw kon beleven, wat haaks stond op haar jeugdijaren: tussen alle glitters, in de schittering en de pure vreugde van de ruimte voelde ze zich meestal blij en veilig. Misschien kwam het door alle telefoontjes van haar vader, want vandaag was er iets niet goed, alsof er een kwade wind waaide die in kracht toenam en op het punt stond alles te bederven.

‘Ga je vanavond nog met het nieuwe vriendje uit?’ vroeg Cora, op weg naar het café om lege bordjes en cappuccinokoppen van de tafels weg te ruimen en in de kleine vaatwasser achter de bar te zetten. Meg had wel kunnen zeggen dat ze naar huis moest gaan, maar ze wist dat dat verspilde moeite was. Cora had de werkmentaliteit van een hele mierenkolonie.

‘Nee, dat is uit.’ Meg pakte het zoutvat dat Morag had mishandeld en keek of er barsten in zaten.

‘Ach, nu al, meissie? Ik dacht dat hij misschien de ware was.’ Cora klonk teleurgesteld. ‘Je was al ruim drie weken met hem, je hebt hem zelfs aan je hamster voorgesteld.’

‘Hij was best lief, hoor, maar we kregen ruzie over films, wat hem echt nijdig maakte.’ Meg fronste haar wenkbrauwen toen Cora zuchtend de deur van de vaatwasser dichtsloeg en hem aandeed. ‘Iedereen weet dat *The Holiday* de beste kerstfilm ooit is. Volgens hem was dat *Die Hard* en hij vertikte het om te kijken naar iets wat hij “romantisch gelettert” noemde. Hij hield ook niet erg van Kerstmis, dat had ik als een teken moeten opvatten...’ Ze schudde haar hoofd terwijl er een mengeling van teleurstelling en afkeer door haar heen ging. Maar ze had het kunnen verwachten. Ze was al haar hele volwassen leven op zoek naar een man die haar niet teleurstelde, maar er gebeurde altijd iets waardoor ze beseftte dat het niet goed zat. En Meg vertikte het om met iemand in zee te gaan die haar niet begreep, iemand met wie ze niet helemaal op één lijn zat.

‘Zo te horen is hij geen droomprins, maar je bent wel een beetje kieskeurig, meissie.’ Cora tuitte haar lippen. ‘Dat heb ik al eerder tegen je gezegd. Jij hebt een man met eigen meningen en ideeën nodig. Als je met iemand gaat die ja en amen zegt, verveel je je binnen een week een ongeluk.’

‘Er is niets saais aan als je het met iemand eens bent of in dezelfde dingen gelooft. Ruzies en conflicten vreten je op den duur op. En ik kan het weten.’ Dat laatste zei Meg binnensmonds terwijl ze een bezem pakte en in het wilde weg kruimels van de vloer veegde. Tegelijkertijd dacht ze terug aan de ruzie van de vorige avond, en haar woede laaide weer op. Ze stootte met de bezem tegen een tafelrand waardoor het door Morag mishandelde zoutvat wegschoot. Meg keek met open mond toe toen het op de vloer kletterde en het zout alle kanten op sproeide.

‘Oeps.’ Cora pakte de stoffer en blik vanonder de toonbank terwijl Meg zich op handen en knieën liet vallen om de porseleinscherven op te rapen. ‘Ik weet dat je niet bijgelovig bent, maar doe me een lol en gooi een beetje zout over je schouder om het ongeluk af te weren.’ Cora veegde het zout van de tegelvloer op terwijl Meg deed wat ze had gezegd. Toen hield ze de kleine stukjes van het kapotte rendier tussen haar vingers en fronste haar voorhoofd, intussen het aanhoudend zoemen van haar telefoon in haar zak negerend en zich afvragend of dit soms een voorteken was. Dat het rustige bestaan dat ze in de afgelopen drie jaar met hard werken voor zichzelf had opgebouwd binnenkort ook zou stuklopen.

Later die avond beende Meg in een rode donsjas en sneeuwlaarzen door de hoofdstraat van Lockton met twee glazen kerstballen in haar handen geklemd. In de verte kon ze onder het maanlicht nog net een uit de horizon oprijzende bergrug onderscheiden, waarvan duizenden sterren en een halve maan de toppen verlichtten. Haar wangen tintelden toen een koude wind sneeuwvlokken in haar gezicht blies. Ze knipperde met haar ogen toen ze langs de Apple Cross Inn kwam en een korte blik door het raam wierp, waar ze zag dat Davey en Matilda achter een drukbezochte bar aan het werk waren en er in de hoek een vuur loeide. Aan de gevel van de pub hingen al ge-

kleurde kerstlichtjes en vanaf de randen van de dakgoten en ramen drupten ijspegels die als klatergoud in het halfduister glinsterden. Met december in aantocht had Davey ze eerder die week opgehangen, maar de lichtjes brandden nog niet.

Meg liep verder, langs het postkantoor van rode baksteen waar Morag Dooley de scepter zwaaide, voorbij de kleine basisschool en het verwaarloosde dorps huis dat met lint was afgezet tegen nieuwsgierige bezoekers, tot ze bij het dorpsplein kwam dat midden op een splitsing in de hoofdstraat lag. De ene kant ging naar Morridon, een kustplaats, en de andere naar Inverness. Het plein zelf was omheind door een witgeschilderd, ijzeren hek. In het midden ervan torende de spar hoog de lucht in, oprijzend uit de resten van wat ooit de oude wensput was geweest, waarvan de ronde bakstenen rand oogde als een roodbruine plantenpot.

Meg keek naar de drie kerstballen die al aan de lagere takken bungelden. In elk ervan zat een opgevouwen velletje papier waarop, zo wist ze, dorpelingen hun beloftes hadden opgeschreven. Voordat Meg twee jaar geleden de doorzichtige ballen in een catalogus van een van haar leveranciers had ontdekt had iedereen zijn belofte rechtstreeks in de boom gehangen, tot de decemberregen en -sneeuw ze langzamerhand tot een pulpprop hadden gekneed. De ballen bleken een enorme hit, de meeste dorpelingen hadden ze gekocht en gebruikten ze elk jaar opnieuw.

Meg liep er zo dicht naartoe dat ze zich kon uitrekken om de dorpsbelofte aan een van de hogere takken te hangen. Met haar een meter vijftig kwam ze niet heel hoog, maar ze wilde de bal er zorgvuldig in hangen, dus deed ze eerst een stap achteruit om de perfecte plek te kiezen. Toen rekte ze zich uit en hing haar eigen belofte naast een met glitter gevulde bal, wat ze als een goed voorteken beschouwde. Ze kneep haar ogen toe terwijl ze de woorden die ze eerder had opgeschreven voor zichzelf herhaalde.

‘Ik beloof dat mijn eerste kerstfeest in mijn eentje in Lockton een gelukkig feest wordt.’ Ze voelde hoe haar maag ineenkromp bij het idee. ‘En ik beloof dat ik dit jaar niet naar huis ga, met welke reden pa me ook belt. Ik kan niet nog een Kerstmis aan waar ik tijdens het diner met samengeknepen billen op de volgende gang moet wachten.

Niet weer.' Ze deed haar ogen open, zag dat de sneeuwvlokken om haar hoofd dwarrelden waardoor de lucht extra kil aanvoelde, en hoe de bries door de bomen ruiste alsof hij haar iets influisterde. Ze was dol op deze tijd van het jaar en wilde om die reden per se in Schotland blijven. Haar mobieltje zoemde ten teken dat er weer een voice-mail was. Je had in Lockton lang niet overal bereik en Meg wist dat als ze daar nu niet van profiteerde, ze moest wachten tot ze weer in de winkel terug was. Ze haalde haar telefoon uit haar zak, keek op het schermpje en belde. En kreeg meteen de voicemail.

'Meg. Met papa...' Meg wachtte. 'We hebben je kerstkaart met je berichtje gekregen, je was altijd al zo efficiënt. Je moeder is er niet blij mee. Sterker nog, sinds ze dat heeft gelezen gedraagt ze zich heel vreemd. Het is allemaal nogal moeilijk geweest...'

Alles was altijd moeilijk. Meg zette zich schrap.

'Je weet dat we het heerlijk vinden als we met kerst als gezin bij elkaar zijn, het is de enige dag van het jaar dat het ons lukt om het fijn met elkaar te hebben.' Dit eerlijke bericht was heel anders dan de gebruikelijke grappen en grollen waarmee haar vader altijd kwam om zijn ware gevoelens te verhullen. 'Maar je hebt gelijk. Het wordt tijd dat we verdergaan met ons leven. Nu je ouder bent, moet ik je iets vertellen, iets wat we voor jou en je zus te lang verborgen hebben gehouden. Misschien verklaart dat mede hoe de zaken er tussen je moeder en mij voorstaan... En het helpt jou misschien te begrijpen waarom we altijd onenigheid hebben.' Zijn stem werd schor. 'Meg, ik...' Hij zweeg. Er viel een korte stilte en toen volgde er een lange zucht. 'Bij nader inzien is het misschien beter als ik dit niet via de voicemail vertel. Misschien heb je er vragen over... Ik probeer je binnenkort weer te bellen.' Hij wachtte even. 'En wellicht moet ik het eerst even met je moeder bespreken.'

Het bericht eindigde abrupt. Meg probeerde terug te bellen, maar er werd niet opgenomen. Starend naar haar telefoon vroeg ze zich af wat haar vader had willen zeggen. Misschien wilde hij haar vertellen dat dit geheim gewoon zijn poging was om te zorgen dat ze haar kerstbelofte van dit jaar brak.

2

Tom Riley-Clark stuitte over een kleine sneeuwbank, hij reed zijn 4x4 hortend en stotend naar de kant van de weg en zette de motor uit. Toen stapte hij uit om de band te controleren, terwijl hij de kraag van zijn dunne jasje tot aan de in zijn nek plagende donkere krullen opzette in een vergeefse poging de kou tegen te houden.

‘Verdomme.’ Hij schopte voor de zekerheid een paar keer tegen de band, want tja, dat hielp altijd. Zijn gevlekte basset, Cooper, zat achter in de auto te janken en likte het beslagen raam schoon zodat hij naar buiten kon kijken. ‘We gaan nergens heen, jongen. Zo te zien moet Davey ons komen redden, daar zal hij inmiddels wel aan gewend zijn.’ Hij haalde zijn telefoon uit zijn achterzak en vloekte toen hij zag dat hij geen bereik had. ‘Fantastisch,’ gromde hij, en hij maakte de achterbak open om de reserveband te pakken. Het was alweer jaren geleden dat hij zijn opa had geholpen bij het verwisselen van de band van zijn Audi, maar die paar handen had hij nog steeds, hè? Hij was geen complete nietsnut. Althans, dat is wat hij zichzelf had willen bewijzen.

Hij zeulde de band uit de achterbak, liet hem op de grond vallen en trok een gezicht toen hij zag dat die ook lek was. Zelfs nadat hij drie jaar geleden zijn muzikale carrière vaarwel had gezegd, weg was uit de omgeving waarin zijn vroegere leven zo efficiënt was geregeld, was hij nog steeds niet goed in vooruit plannen. Vloekend sleepte hij de band weer in de achterbak. Zodra hij in Lockton was, zou hij een garage zoeken en het regelen.

Tom nam even de tijd om de omgeving in zich op te nemen. Hij stond op een brede weg die onder een dikke sneeuwdeken lag. Rechts

van hem rezen kartelige bergen op waar je, zoals hem was verteld, een fantastisch uitzicht had, maar vandaag zag die er bitterkoud en een beetje dreigend uit. Links van hem leidden witte velden naar een lager gelegen bergketen. Achter hem was de weg donzig wit terwijl sneeuwvlokken zich neervlieden op de bandensporen die hij nog maar een paar minuten geleden had achtergelaten. Tom wist al dat hij minstens zeven tot tien kilometer in de omtrek niets anders zou aantreffen dan sneeuw en lege velden, en er was weinig kans dat hij iets zou tegenkomen wat op twee benen liep. Tenzij er in de legende, waar Davey hem voor gewaarschuwd had, ook een yeti voorkwam. Een laag koude wind blies over zijn schouders ijzige sneeuwvlokjes in zijn kraag. Hij rilde en stapte weer in de auto. Heel even overwoog hij om naar Lockton te lopen, voordat hij zijn mobieltje checkte om te kijken of hij al bereik had.

‘Het ziet ernaar uit dat we hier vastzitten tot er iemand langskomt,’ mompelde hij tegen Cooper. Hij maakte het handschoenenkastje open, haalde er een hondenkoekje uit en zuchtte omdat hij vier dagen geleden al door zijn noodrantsoen chocola heen was geweest. Zo zaten ze in stilte bij elkaar, starend naar de lege weg terwijl Tom probeerde te bedenken wat hij nu moest doen. Ze waren nog ongeveer acht kilometer van Lockton verwijderd, acht kilometer diepe sneeuw en een onherbergzame weg. Hij zat vast, leeg en alleen, en dit voelde allemaal als een weerspiegeling van zijn leven. ‘Acht kilometer...’ Hij begon te neuriën, bedacht gedachteloos een liedje, totdat Cooper begon te blaffen en Tom in de gaten kreeg dat hij niet alleen had gezongen, maar ook dat er iemand achter hem was gestopt.

Tom stapte uit, waarbij hij de sneeuw negeerde die in zijn comfortabel zittende maar niet erg praktische basketbalschoenen sijpelde. Hij bleef even staan, nam de geparkeerde bestelbus in zich op en vroeg zich af of zijn leven opnieuw een bizarre wending had genomen. Of nam iemand hem soms in de maling?

Het was een felrode bestelbus met op de motorkap een in levendige kleuren geschilderd rendier. Op het voorportier waren teugels afgebeeld die naar achteren leidden, waar op de zijkant van de auto een arrenslee onder het gewicht van een mollige, uitbundig grijn-

zende Kerstman en tientallen cadeautjes kreunde. Het portier aan de bestuurderskant ging open en een elf stapte uit. Ze – Tom dacht tenminste dat het een vrouw was – droeg een sneeuwpak met groene pijpen, een felrode tuniek met gouden knopen en een groene, opstaande kraag rondom een massa lang blond haar en een puntmuts. Tom deed een stap dichterbij en zijn adem stokte toen de elf haar blauwe ogen opsloeg en zijn blik ontmoette. Ze was verbluffend mooi, ze leek wel een filmster. Hij had genoeg mooie vrouwen ontmoet, had met een paar van hen een relatie gehad en was er zelfs een tijdje met een getrouwd geweest. Als aanstormend getalenteerd muzikant was hij een aantrekkelijke partij, en in die duistere periode had zijn ego geëist dat hij zich omringde met de rijken en schoonheden der aarde. Maar hij had zich nog nooit zo gevoeld als nu, alsof zijn hart uit zijn borst wilde wegvliegen en zich aan iemands voeten wilde leggen, als een forel die naar zijn laatste adem hapt. Het was een verontrustende sensatie.

‘Hulp nodig?’ vroeg de elf met een accent dat Tom ergens in het zuiden plaatste, vergelijkbaar met dat van hem. Niet hier uit de buurt, concludeerde zijn verwarde brein terwijl hij zich probeerde te vermannen. De elf grijsde toen hij geen antwoord gaf, waardoor zijn hart ongemakkelijk hard bonsde. Hij wachtte tot ze hem zou herkennen en was opgelucht dat haar gezicht daar geen blijk van gaf. ‘Als je me vertelt wat je nodig hebt, zal ik kijken of de Kerstman het kan leveren.’ Haar volle roze lippen krulden zich in een verbaasd glimlachje toen hij haar bleef aanstaren. ‘Gaat het wel met je? Heb je je hoofd gestoten? Moet je even gaan liggen?’ Ze klonk bezorgd en Tom schraapte eindelijk zijn keel.

‘Lekke band, sorry. Je bracht me even van mijn stuk.’

‘Niet gewend aan overdag ronddolende elfen?’ vroeg ze met een stralende glimlach. ‘Dat overkomt me heel vaak. De Kerstman heeft me de rest van de dag vrij gegeven, we zijn bijna klaar met het inpakken van de cadeautjes. Nou ja, het is dan ook 1 december.’ Ze lachte toen hij niet zo snel een antwoord wist. ‘Dat was een grapje. Ik ben niet gestoord. Meg Scott.’ Ze stak een in een groene handschoen gestoken hand uit en Tom schudde die haastig. ‘Ik werk niet echt voor de Kerstman, maar ik heb een kerstwinkel. Daarom ben ik in

dit weer op pad, ik moest kerstspullen naar een klant in Morridon brengen,' voegde ze eraan toe. Dus dat verklaarde de auto en haar outfit.

'Tom Riley-Clark,' zei hij, geërgerd omdat zijn stem zo schor klonk. Hij had amper naar een vrouw gekeken sinds zijn vrouw hem drie jaar geleden op eerste kerstdag had verlaten en zijn leven geïmplodeerd was, en hij zat er ook niet op te wachten om zich zo aangesproken tot een ander te voelen. En al helemaal niet op een van kerst bezeten elf. 'Mijn band.' Zijn stem stierf weg toen ze naar zijn auto liep en naar Cooper grijnsde.

'Je hebt zeker geen reserveband?' vroeg ze met die zangerige stem, terwijl ze het portier opende zodat zijn hond eruit kon springen. Glimlachte ze ooit weleens niet? Tom keek toe hoe Meg neerknielde om Cooper achter zijn oren te kroelen terwijl die met zijn poten over de sneeuw schraapte, zo te zien verschrikt door de kou en een beetje van slag.

'Die is ook lek,' zei hij, en tot zijn verbazing voelde hij zich een sukkel.

'Schrijf dan maar bovenaan je kerstlijstje "een nieuwe band",' grapte ze.

'Ik geloof niet in de Kerstman, ik hou niet van Kerstmis en ik vind deze tijd van het jaar bepaald geen feest,' gromde Tom, die bijna meteen toen hij het had gezegd al spijt had. Maar hij was chagrijnig, niet op zijn gemak en beslist van zijn stuk gebracht. Terwijl zij zijn hond meenam naar die belachelijke rode auto met de Kerstman op de zijkant en het portier opendeed. Erger nog, Cooper klom op de achterbank. Verrader. Megs glimlach verdween, ze haalde haar schouders op terwijl ze een gezicht trok. Teleurstelling? Hij kende haar niet goed genoeg om het te duiden.

'Het zal eens niet,' zei ze binnensmonds. 'Geloof dan maar in het lot en dank je gelukkige gesternte dat ik langskwam. Het kan in de winter allemachtig stil zijn op deze weg en de zon begint al onder te gaan.' Haar blik schoot even over zijn gezicht en deze keer sprankelden haar ogen niet. 'Als je wilt kan ik je in Lockton afzetten. Daar is een hotel en een pub. Daar kun je warm worden, een onderkomen zoeken en een garage bellen. Alleen is de kans klein dat je vanavond

nog iemand weet te vinden die je band kan repareren.’ Ze liet de passagiersdeur wijd open staan terwijl ze naar de bestuurderskant beende.

‘Ik moet naar de Apple Cross Inn.’ Tom zag dat haar ogen even belangstellend opflitsten. Hij pakte zijn tas uit zijn auto, sloot hem af en stapte naast haar in. ‘Ik ben een vriend van de pubbaas.’

‘Doe dan maar je best om wat vrolijker te zijn,’ zei Meg, die haar portier dichtsloeg. ‘Want Davey heeft de kerstversiering al opgehangen.’

Tom keek toe terwijl ze de elfenhandschoenen uittrok, waar kleine, slanke handen uit tevoorschijn kwamen met op de vingernagels kleine geschilderde sneeuwpopgezichtjes. Zijn maag knorde, wat plotseling duidelijk maakte dat hij in geen uren had gegeten. Ze diepte uit de zak van haar elfenpak een chocoladereep op en gaf die zonder iets te zeggen aan hem.

‘Dank je wel,’ zei Tom verrast. Hij maakte de wikkel los en zij startte de motor. Voordat hij zijn riem vastmaakte, nam hij een hap terwijl hij de luchtverfrisser in de vorm van een kerstboom negeerde die aan de achteruitkijkspiegel bungelde. Het verbaasde hem dat de bestelbus met deze sneeuw zo snel optrok terwijl ze langs zijn Land Rover richting Lockton reden. Na een korte stilte zette Meg de cd-speler aan en Mariah Careys ‘All I Want for Christmas Is You’ vulde de auto. Tom zag haar lippen krullen terwijl ze zich op de weg concentreerde en hij vroeg zich af of ze hem met opzet treiterde. De sneeuw kwam nu in dikke vlokken omlaag en de wind trok aan. De ruitenwissers stonden op de snelste stand en hij hoorde de motor snorren. Cooper jammerde op de achterbank.

‘Hij is een mooiweerhond,’ verklaarde Tom. ‘Uit het asiel. Als je ziet hoe hij op sneeuw reageert, dan komt hij vast uit de Bahama’s.’

‘Wat doe je dan in Schotland?’ vroeg Meg. ‘We zitten hier met een van de koudste winters in twintig jaar. Misschien moet je hem in een wolletje stoppen. Ik verkoop hondentruitjes in mijn winkel, maar het zijn wel kersttruien.’ Cooper blafte blij. ‘Volgens mij denkt hij anders over de feestdagen dan jij,’ zei ze droogjes.

‘Hij is nieuw hier.’ Tom staarde uit het raam. ‘En waarschijnlijk dacht hij dat je het over eten had. Om antwoord te geven op je vraag,

ik ben hier om Davey te helpen. In december kan hij wel een paar extra handen gebruiken. Een van de barmensen, Norm nog iets...'

'Stout,' vulde Meg aan.

Tom knikte. 'Die is aan zijn knie geopereerd en logeert een maand bij zijn zus.'

Meg schonk hem een half glimlachje. 'Dus jij bent de tijdelijke barman. Davey zei een paar weken geleden inderdaad dat je zou komen. Veel succes als je kerst wilt overslaan... je kon niet op een slechter moment komen.' Ze waren inmiddels bij de buitenwijken van wat waarschijnlijk Lockton was en Tom staaarde naar buiten, waar ze langs een enorme met slingers en glazen ballen versierde boom reden waarna ze voor de Apple Cross Inn stopten.

Nadat Meg in haar belachelijke bestelbus door de hoofdstraat was weggezoefd, bleef Tom net binnen de deuropening van de pub staan en nam de lage plafonds, groene muren en de drukbezette, kleine bar in zich op. In de hoek van de gezellige ruimte brandde een haardvuur. Bovendien stond er een kerstboom met twinkelende rode en groene lichtjes en trossen glanzende kerstballen. Tom slikte en deed een stap verder naar binnen toen er net een nieuw kerstnummer werd opgezet.

Hij herkende de tune onmiddellijk, het gevoelige samenspel van basgitaar, drums en toetsen, de woorden die hij had geschreven toen hij op die eerste kerstdag naast zijn nieuwe vrouw Marnie wakker was geworden. Een periode waarin hij in een bubbel leefde, doortrokken van roem en geld, een gekunstelde wereld. Waarin alles draaide om zijn volgende hit, de volgende manier om zijn toch al zelfingenomen ego te strelen. Dat was een paar jaar voordat hij zijn band vaarwel had gezegd, nadat het hele kaartenhuis was ingestort en de ellendige waarheid over zichzelf en zijn leven tot hem was doorgedrongen.

Zijn maag trok even samen maar hij wist niet waar dat vandaan kwam. Soms vond hij het moeilijk om zijn gevoelens onder woorden te brengen. Op zijn zachtst gezegd ironisch voor een man die erom bekend stond dat hij elke traan, lach en gedetailleerde emotie in woorden kon vangen, om er vervolgens muziek onder te zetten en

het met de wereld te delen. Tom bleef daar de volle drie minuten en achtendertig seconden dat het lied duurde staan, niet in staat zich te verroeren. Cooper bleef aan zijn zijde, zijn beste vriend, en afgezien van Davey en zijn grootvader de enige echte vriend die hij op de wereld had.

‘Tom.’ Davey kreeg hem bijna meteen nadat het nummer was afgelopen in het oog en beende stralend de pub door. Ze hadden elkaar bijna drie jaar niet gezien, toen Davey zowel getuige als redding was geweest toen Toms leven was ingestort. Davey was een van de mensen die hem nadat hij zijn carrière vaarwel had gezegd trouw was gebleven en hem had geholpen om die eerste paar weken door te komen. Zijn vriend zag er goed uit, op de een of andere manier jonger. Zij lange, pezige figuur was voller geworden sinds de laatste keer dat ze elkaar hadden gezien en hij keek nog altijd scherp uit zijn blauwe ogen, maar leek nu meer ontspannen. ‘Meg belde me net vanuit haar bestelbus met het bericht dat je autopech had en om te vragen of ik iets kon doen. Ik heb een vriend aan de bar gesproken die dezelfde auto heeft als jij en die je een band kan lenen tot die van jou gemaakt zijn. Ik help je morgen om het te regelen.’

‘Dank je wel,’ zei Tom verrast, niet gewend aan zo’n simpel gebaar zonder er iets voor terug te willen. ‘De pub ziet er goed uit, jij ook, trouwens.’

Davey sloeg hem vriendelijk op de rug. ‘Wacht maar, na een paar weken heeft Lockton ook jou betoverd. Zal ik je naar je cottage brengen?’

‘Het lijkt druk in de bar,’ merkte Tom op. ‘Heb je geen hulp nodig?’ Er stonden nu meer mensen bij de bar te wachten, met daarachter een vrouw met rood krulhaar, dat in dikke staarten op haar rug hing, die de bediening deed.

‘Matilda redt het wel en ik had niet verwacht dat je meteen na je komst aan het werk zou gaan. Herinner je je mijn tweelingbroer Johnny nog?’

‘Nee, sorry.’ Hij was een hoop fijne mensen vergeten die hij vroeger had ontmoet, om de een of andere reden was hij altijd aan de verkeerde mensen blijven hangen. En die waren uit zijn leven verdwenen. Toen hij zijn carrière opgaf, had hij voor de meesten van

hen afgedaan.

‘Hij woont hier ook en staat in de keuken van de pub, dus hij springt bij als het nodig is. Hij heeft een paar maaltijden voor je klaargemaakt dus je koelkast is gevuld, en er zijn blikken hondenvoer voor het geval je zonder zit.’ Davey zweeg terwijl hij Coopers kop kroelde. ‘Ik breng je naar je logeerplek zodat je het je gemakkelijk kunt maken, dan praten we morgen bij.’

Met Daveys truck, die de sneeuw vakkundig trotseerde, was het slechts vijf minuten rijden naar de cottage. Het huis stond op een afgelegen plek en voor zover Tom kon zien, waren er geen naaste burens. Davey parkeerde aan de voorkant en ze stapten uit. Het huis werd van de omliggende velden afgescheiden door een halfhoog stenen muurtje rondom een kleine tuin, die in de zomer waarschijnlijk vol wilde bloemen zou staan maar nu ondergesneeuwd was. Davey opende een piepend smeedijzeren hek en liep naar de voordeur, een spoor van voetafdrukken in de sneeuw achterlatend.

Toen ze dichterbij kwamen, las Tom het kleine bordje boven de deur. ‘Christmas Cottage?’ vroeg hij hoofdschuddend, zich afvragend of deze hele dag een of andere kosmische grap was.

‘Dat zat bij het huis,’ zei Davey. ‘Ik dacht dat het bij toeristen wel goed zou vallen.’

De verwarming in de cottage was eerder die dag al aangezet, want toen ze er binnen gingen was het er lekker warm. Cooper dribbelde onmiddellijk door de gang naar een woonkamer, onderzocht het rooster van een open haard in de hoek en snuffelde aan de niet aangestoken houtblokken. ‘Ik denk erover om dit permanent te gaan verhuren,’ zei Davey. Hij deed drie grote lampen aan die een gezellig licht verspreidden en de witgeschilderde muren accentueerden. Bij de haard stonden een paar bruine leren banken en er lag een reusachtig donzig rood kleed waar de hond zich met een vermoeide kreun op liet vallen. ‘Er zijn twee slaapkamers, beide bedden zijn opgemaakt, dus kies er maar een uit, een badkamer, eetkeuken en bijkeuken waar je al je spullen kwijt kunt. Het is klein, maar perfect vormgegeven.’ Hij glimlachte even, wat zijn knappe gezicht oplichtte. ‘Ik heb geen tijd gehad om kerstversiering voor je te halen, maar

Meg heeft een winkel in het dorp als je iets wilt hebben, ik betaal ze wel. Ze komen van pas als ik de boel ga verhuren, denk ik zo.'

'Het is prima zo, hoor.' Tom trok een gezicht toen hij terugdacht aan de blonde elf met de blauwe ogen. 'Ik heb het niet zo op kerstballen.' Wat een toepasselijke metafoor was voor zijn leven.

Zo te zien wilde Davey nog iets zeggen, maar uiteindelijk haalde hij zijn schouders op. 'Zie maar. Ik heb alle spullen voor de nieuwe keuken in de tuinschuur gezet. Je wilde vast niet dat die in de weg stonden, dacht ik zo. Maar voel je vooral niet verplicht om tijdens je verblijf hier te gaan klussen. Je helpt me al heel erg met de pub.'

'Maar dat doe ik graag, hoor.' Tom had Davey aangeboden om een nieuwe keuken te plaatsen, om hem te bedanken, omdat hij daar mocht logeren en omdat hij graag iets omhanden had. Om de leegte die hij voelde en maar niet van zich af kon schudden te onderdrukken.

'Je hebt geen naaste burenen,' vervolgde Davey. 'Dus als je muziek wilt maken, kun je de volumeknop op honderd zetten.' Hij wees naar een mooie Gibson-gitaar op een standaard in de hoek van de kamer. 'Die heb ik uit de opslag gehaald. Toen ik hiernaartoe verhuisde heb ik hem gekregen van een van de bands waarmee ik heb gewerkt, maar zoals je weet ben ik helaas niet muzikaal.'

'Ik speel niet meer,' zei Tom, en hij negeerde de tinteling in zijn vingers toen het gevoel van de strakke snaren erdoorheen speelde. Spiergeheugen, vastbesloten om hem te martelen.

Davey trok een wenkbrauw op. 'Dat wist ik niet. Ook jammer om al je talent verloren te laten gaan.'

Tom haalde zijn schouders op. 'Je moet vast terug naar de pub. Ik kom morgenochtend vroeg.'

Davey fronste zijn voorhoofd, maar knikte. 'Wat dacht je van een uur of tien? Ik kan je wel oppikken, hoor.'

'Ik ga lopen. Het is niet ver en ik moet Cooper toch uitlaten.'

'Als je wilt mag je hem meenemen naar je werk. Johnny is dol op honden en hij gaat morgen nergens naartoe. Gebruik vooral voordat je de deur uit gaat alles wat je nodig hebt uit de bijkeuken.' Davey wees naar de hal en begaf zich naar de voordeur.

Toen hij weg was, keek Tom snel het huis rond. Het was er gezell-

lig en schoon, hier zouden Cooper en hij zich tot het eind van de maand prima thuis voelen. In een keukenkastje stond hondenvoer, dus hij gaf Cooper te eten en dwaalde naar de woonkamer, zich voortdurend bewust van de in de hoek staande gitaar, die naar hem lonkte. Zuchtend pakte Tom hem op, zette hem met standaard en al in de bijkeuken en sloot de deur, waar hij even met zijn hoofd tegenaan leunde. Op datzelfde moment maakte zijn mobieltje contact en begon te rinkelen.

‘Sonny.’ Toms grootvader, Jack Riley, klonk helder en opgewekt.

‘Hoe is de cruise?’ vroeg Tom, terwijl hij aan het bedenken was of hij het haardvuur zou aansteken om iets omhanden te hebben.

‘Fantastisch. Ik heb al heel wat vrienden gemaakt en we zijn vanavond allemaal uitgenodigd om bij de kapitein aan tafel aan te schuiven. Ik ga zo meteen een potje poker spelen, eens kijken of ik een paar gasten kan kaalplukken. Het weer is fantastisch, maar dat is het in de Caraïben altijd. Het enige wat ik op deze reis mis, is je grootmoeder. Zij zou ervan genoten hebben.’ Hij zweeg even. ‘En jou.’

‘Het was jóúw kerstcadeau. Bovendien heb ik hier van alles te doen.’ Tom slikte het brok schuldgevoel waar zijn grootvader niet blij mee zou zijn weg en vroeg zich af of er in de keuken een drup Jack Daniels te vinden was. Hij dronk niet veel meer, maar hij kreeg opeens een beetje heimwee, en bourbon herinnerde hem altijd aan feestelijke momenten bij zijn grootouders. Die waren er in de afgelopen drie jaar niet meer geweest.

‘Ik mis haar nog steeds, maar ik heb het gevoel dat ze hier ergens is en over me waakt. Ze zou deze boot fantastisch hebben gevonden en minstens vier keer alle dekken met me zijn afgelopen om te kijken of er een beroemdheid aan boord was.’ Jack lachte. ‘Dan zou ze de rest van de dag over jou hebben opgeschept.’

Tom knikte, want hij wist niets te zeggen. Zijn oma was bijna drie jaar dood en hij vond het nog steeds moeilijk om over haar te praten. ‘Hoe voel je je?’ Hij ging op de bank zitten en liet zich in het leer wegzinken, terwijl hij vermanend naar Cooper keek omdat die van plan leek naast hem te springen. De hond liep naar hem toe, legde zijn kop op een van Toms voeten en kreeg een aai.

‘Prima, geen hartaanvallen, beroertes of hoofdpijn, als je dat be-

doelt. Deze cruise is precies het medicijn dat ik nodig had. Met mij gaat het goed, jongen. Het is drie jaar geleden, dus maak je maar geen zorgen.'

'Je zorgen maken hoort erbij als je om iemand geeft,' mompelde Tom, een van zijn oma's favoriete uitdrukkingen citerend. En hij kon zichzelf wel een schop geven toen hij de woorden herkende.

'Ik herinner me nog dat je band daar een nummer over heeft opgenomen.' Zijn grootvader neuriede een stukje van de melodie. 'En, wat zijn je plannen voor kerst?'

'Hetzelfde als altijd.' Tom fronste zijn wenkbrauwen. 'Hoewel ik eigenlijk niet weet of ik hier Chinees kan krijgen. Niet zonder een vliegend tapijt.'

'Weer in je eentje?'

Tom knikte. 'Zo wil ik het graag.'

Zijn grootvader zuchtte. 'Niet iedere vrouw die op je pad komt is zoals Marnie. Op een bepaald moment moet je het er weer eens met iemand op wagen...'

'Ik hield van haar,' zei Tom eenvoudigweg. 'Ik heb haar laten zitten.'

'Ze heeft jou laten zitten, Tom, en ze was niet de enige.' Hij slaakte een zucht. Ze hadden dit gesprek al talloze keren gevoerd en geen van beiden had zin om in herhaling te vallen. 'Waar zit je eigenlijk precies?'

'In Schotland, op bezoek bij een vriend.' Tom maakte de veters van zijn natte schoenen los en trok ze uit terwijl Cooper een kijkje ging nemen bij de open haard. Buiten was het nog harder gaan waaien en de wind floot door de schoorsteen. 'Ik blijf hier een paar weken. Ik zal een vaste telefoon proberen te vinden zodat je me in de pub waar ik ga werken kunt bellen.'

'Ga je dan optreden?' Jack klonk hoopvol.

'Nee hoor. Ik heb geen zin in problemen, ik sta achter de bar.'

Zijn grootvader zuchtte. 'De muziek zit in je ziel, jongen, en je wordt pas gelukkig als je die gitaar weer vastgrijpt. Dat heb ik je al duizend keer verteld.'

'En ik wil er nog steeds niets van weten,' zei Tom, maar zijn borst verkrampte.

‘Je hoort naar je ouderen te luisteren.’ Zijn opa snoof. ‘Maar ja, ik luisterde ook niet naar die van mij. Ik zal moeten wachten tot het leven je de lessen leert die ik je niet kan leren. Tenzij je oma je een teken stuurt.’

‘Zij is er niet meer,’ zei Tom. ‘En ik heb alle lessen geleerd die ik wil leren.’ Wat de reden was dat hij nooit meer een gitaar zou aanraken. ‘Over lessen gesproken, in de tijd dat ik hier ben ga ik een keuken in elkaar zetten, daar kan ik alles in praktijk brengen wat jij me hebt geleerd.’ Tom glimlachte toen hij terugdacht aan die keer dat hij zijn grootvader hielp met klussen. Hij herinnerde zich nog de rit naar het ziekenhuis toen Jack zijn vinger had proberen af te snijden.

‘Ik was altijd al beter in tuinieren.’ Zijn opa grinnikte. ‘Maar alle gekheid op een stokje, je kunt niet eeuwig blijven zwerven. Eigenlijk is dat niets anders dan vluchten.’

‘Ik geef er iets voor terug,’ zei Tom zachtjes.

‘Je hebt de wereld al zoveel gegeven met je muziek. Je bent niemand iets verschuldigd,’ zei zijn opa vriendelijk. En toen viel het bereik opeens weer weg. Tom staarde, weer in zijn eentje, naar de telefoon en wenste dat zijn opa gelijk had.